

Ekim 2024

Edebiyat, Fikir ve Sanat dergisi

Sayı: 7

Düis

Bu senin düşün

Samet Mutlu
Gamze Algül
Hanife Şişman
Mizgin Teker
Serap Yalçın
Hüseyin Yani
Seha Deniz
Vedat Erdoğan
Talha Ubeyde Şirin
Duygu Cengiz
Müberra Koçak
Arıkan Akar
Murat Kahraman
Şahin Öztürk
Şükrü Atay
Ahmet Rifat İlhan
Nilgün Kurnaz
Rıza Karakuş
Alp Hakan Dal
Mahmut Can Bebek
Elif Gürbüz
Şenol Köşürgeli
Bengü Naz Türkmen
Nesrin Kurt
Mihriban Cesur
Caner Karakış

*Ben yalnız kalmalıyım,
Başka çarem yok.*

KURUCUMUZDAN

Ekim sayısı en büyük emeği verdiğimiz, en güzel ve en kaliteli olduğunu düşündüğümüz sayımız. Derginin kurucusu olarak ekim sayımızı bana çok kıymetli Şeyler katan ve tabiri caizse hayatıma dokunan değerli psikoloğum Pelin Kapı'ya ithaf ediyorum.

Çünkü bir söz, bir bakıŐ,
Değer tirebilir her Şeyi...

Samet Mutlu

Mustarip Bir Ruh: Oğuz Atay

12 Ekim'de doğulu bir baba ile batılı bir annenin uyumsuzluğundan doğdu Oğuz Atay. Hayatı boyunca ne sağcı ne solcu ne doğulu ne batılı olabildi.

Her konuda arafta kalan bir yazar oldu.

Tıpkı yarattığı karakterler gibi topluma uyum sağlamaya çalışırken buldu kendini her zaman. Yarattığı karakteriyle

" Ben kitap değilim yaşarken anlaşılmaya mecburum " sözlerini ileten Atay, yaşarken anlaşılmayan bir yazar olarak hayata gözlerini yumdu.

Daha sonra edebiyat alanında birçok ödüle layık görülecek olan Tutunamayanlar eseri, kendi hayattayken 12 yayınevinden basım reddi aldı. Ve hatta en yakın arkadaşı tarafından bile okunmaya değer bulunmadı. Ödüksüz okursuz ilgisiz kaldığını görünce " Kimse beni dinlemiyorsa günlük tutmaktan başka çarem yok" diyerek kendini günlük tutmaya adayan ve Günlük adlı eseriyle başarıyı yakalayan yazar, mizahı hüznle harmanlayarak sunar. Kendiside bir aydındır ancak bütün eserlerinde aydını eleştirir. Eleştirileri karşı tarafa değil içinde bulunduğu toplumdur bu özelliği de onu samimi ve ironik bir yazar yapıyor. Karakterleri tıpkı kendi yaşamı gibi özbenlik arayışı içerisinde varoluşsal kaygı yaşayan topluma ait hissetmeyen buhranlı bireyler oldu. Yazdıklarıyla salt insanı anlatırken içinde insan olmayan roman yazmakla suçlandı. Postmodernist roman kategorisinde eser veren ilk Türk yazar olmaya hak kazanan Atay, Dostoyevski ve Kafka düşkünüdür. Bir öyküsünü kısa film haline getirdi ama maalesef bu film kaybolduğu için elimizde bulunmuyor. Eşi Pakize Kutlu ile bir söyleşi sırasında tanıştı. " sevinmeyin daha ölmedim " cümlesinden çok kısa bir süre sonra hayata veda etti.

Söyleyecek çok şey vardı, o yüzden sustum.
Sen işittin mi sustuklarımı?

(Oğuz Atay, Tutunamayanlar)

Gamze Algül

Çığlık

Beyoğlu'ndan söz etmiştik
Anlaşılan yine bulamadı karşılığını
Bir bilinç dışı çığlığı
Zaten çoğu kez bilmem ben
Canımı neyin sıkıldığını

Samet Mutlu

Kıymık

Dönüyor dünya başım gibi
Git gide anlıyorum annemi.
Her şiir bir kıymık
Her kıymık bir acı.

Bir karabatak var içimde.
Yutan bitiren her şeyi.
Bir çıkrık sesi
Bir kıymık.

Bir şeyler var kafamda
Acı veren değişmeyen bir şeyler.
Dalgalar gibi vuruyor içime.
Ruhuma saplanmış bir kıymık.

İçimde takılı kalmış bir kanca .
Göğsümde yanan bir kandil var.
Çöz bu ipleri
çıkmaq istiyorum
İçimden artık.

Hanife Şişman

İklimini Arayan Su

Dönüyor dünya başım gibi
Git gide anlıyorum annemi.
Her şiir bir kıymık
Her kıymık bir acı.

Bir karabatak var içimde.
Yutan bitiren her şeyi.
Bir çıkrık sesi
Bir kıymık.

Bir şeyler var kafamda
Acı veren değişmeyen bir
şeyler.
Dalgalar gibi vuruyor içime.
Ruhuma saplanmış bir kıymık.

İçimde takılı kalmış bir kanca .
Göğsümde yanan bir kandil
var.
Çöz bu ipleri
çıkmaq istiyorum
İçimden artık.

sen,
büyüdüğün yerde
tekrar küçülürken
şaşkınlıktan gecesi tökezler akşamın.
gün yüzüne
bulut ne zaman değer.
kaldırdıkça ayaklarını
küsüp
onu binbir parçaya böler.

büyüyemedim,
kuşluk vakti
içimi kemiren çiğ taneleri kadar.
sabır iğne deliği
ve sonsuzluğun rengine boyanmış
kocaman telaşlar.
yastık izi kalbimde,
uyuyan yine yanlışı yer.
yalnızca kendini bölebilmüş ayraçlar.
altı çizilmiş cümleler,
sözün anlamını arayan dışında her yer.
gizli bir suya okunur,
ağlamak.
anlatmak kadar...
bilmece diye,
biraz hecele.

büyüyeceğin kadar büyüdün.
bazen bir masal,
bazen kendine
küskün bir ölümdün.
güzdün,
kestin ellerinden düşen
her yaprağı.
bazen karanlıkta gündüzdün.
kendini sayıklarken
en son,
bilmem nerede görüldün.
adımı boşluğa yazıyorum.
gölgesizliğe bir heves,
kendime bir parantez bırakarak.

(kısaltılmıştır)

Mizgin Teker

Aziz Bey'in Kara Kutusu

Yüzü saçlarından beyaz cesette baktı. Yatağın üzerinde öylece yatıyordu. Yıllar önce ölmesi için nasıl dua ettiğini ondan ne çok nefret ettiğini hatırladı. İnsan duyguları ne kadar karmaşık nasılda değişkendi. İçten içe üzülyordu öldüğüne. Artık hayatta yapa yalnız kalmıştı. Herkes kendi kızı gibi seviyor öyle sahipleniyor derdi. Oysa kendi babası için bir duble rakı kadar kıymeti yoktu. Aziz bey için öyle miydi? Cesetin kolundaki gri saate baktı. Nasıl da kalın kaba duruyordu. İlk günden beri sevmemişti bu hantal şeyi. Saatler insanların kara kutuları olabilir mi diye geçirdi içinden. Acaba o da hatırlıyor muydu o zor günleri. Saati avuçlarında tutarken bir hıçkırık koptu boğazından. Zıt duyguları aynı anda hissetmeyi ondan öğrendiğini fark etti. Bir insandan ölesiye nefret edip aynı anda ona sevgi duyabilirdi. Bir evde hem huzursuz hem huzurlu hissedebilirdi. Hem mutlu hem mutsuz olabilirdi. Aziz bey öğretmişti ona insanların siyah beyaz değil gri renkte olduğunu. Tıpkı elindeki saat gibi.

Ortaokul yıllarında evlatlık verilmişti bu aileye. Aziz bey adalet bakanlığında yüksek hakimdi eşi Saliha Hanım milli eğitimde çalışırdı. Yıllarca çocukları olmamış onlarda Gonca'ı evlat edinmekte bulmuşlardı çözümü.

Bu karar daha çok Aziz beyin isteğiydi eşi Saliha Hanım kayıtsız boyun eğmişti hâkim eşini kaybetmemek toplumdaki statüsünden ödün vermemek için. İlk başlarda her şey çok güzeldi Gonca için. Ama bir akşam yemeğinde masadan kalkarken yanlışlıkla Aziz beyin eli Gonca'nın kalçalarına değmişti. Ürpermişti Gonca hemen göz göze gelmek istemişti. Aziz bey hiçbir şey olmamış gibi gülümseyip masadan ayrılmıştı. Tesadüftü canım koskoca hâkim bey böyle şey yapar mıydı? Hem her akşam ödevlerini kontrol ederken aferin Gonca, kız çocuğu okumalı asla başkasına muhtaç olmamalı. Kadının özgürlüğü mesleğini eline aldığı gün başlar demez miydi? Mevlâna kitapları okur onlardan öğütler verirdi. Çevresi tarafından kız öğrencilerine burs vermesi ve çağdaş yaşamı savunması ile bilinirdi. Taciz tecavüz davalarında en ağır cezalar verdiği söylenirdi. Gonca yetimhaneden kurtarıp kendine yuva veren adam hakkında şüphe duyduğu için kendinden utanmıştı. Ne var ki bu yalınış dokunuşlar her fırsatta tekrarlamaya başlamıştı. Kimi zaman o bulaşık yıkarken mutfağa meyve alma bahanesiyle gelir dolaptan tabak alırken usulca kalçasına dokunur. Kimi zaman çay doldurma bahanesi ile masadan kalkarken mutlaka eli bacaklarında gezinirdi. Acaba her sabah okula giderken verdiği harçlıkların ya da her okul açılışında baştan aşağı giydirilip kuşatılmasının bedeli miydi bu dokunuşlar.

Gonca zaman zaman kendini suçlu hisseder okula harçlık almadan gider ayakkabıları yırtılsa da Aziz beyden istemezdi. Öğrenmişti artık yapılan her harcamada dokunuş sayısı periyodik olarak artıyordu. Yıllar böyle geçerken Gonca beyninde bir savaş veriyordu. Nefretin ve sevginin savaşı. İnsan kendini taciz edene baba sevgisi duyabilir miydi içten içe kızılıyordu kendine. Oysa Aziz beyden başka kimsenin umurunda olmamıştı bu hayatta.

Sınavlarını günü gününe takip eder her başarısında ödüllendirir en sevdiği yiyecekleri alır arkadaşlarının yanında kendi kızı gibi davranırdı Bütün arkadaşları özenirdi Gonca'ya üveyde olsa böyle bir babaya sahip olduğu için. Göz yaşları elindeki saate akarken bir an utandı insan olmaktan bir sevgiye bu kadar muhtaç olmaktan. Doktor bipolar teşhisi koymuştu. Ani çıkışları zıt duyguları aynı anda yaşayışı garip geliyordu insanlara. Dünya da her şey zıttı ile var olmuyor muydu? Bir tek kendisi miydi bu dünya da garip olan. Gri kol saatini okşadı çantasına koydu biliyordu ki bir tek o anlardı kendini. Aziz beyin kara kutusu bir tek o biliyordu yaşananları.

Serap Yalçın

Çizimleriyle Dergimize Renk Katan

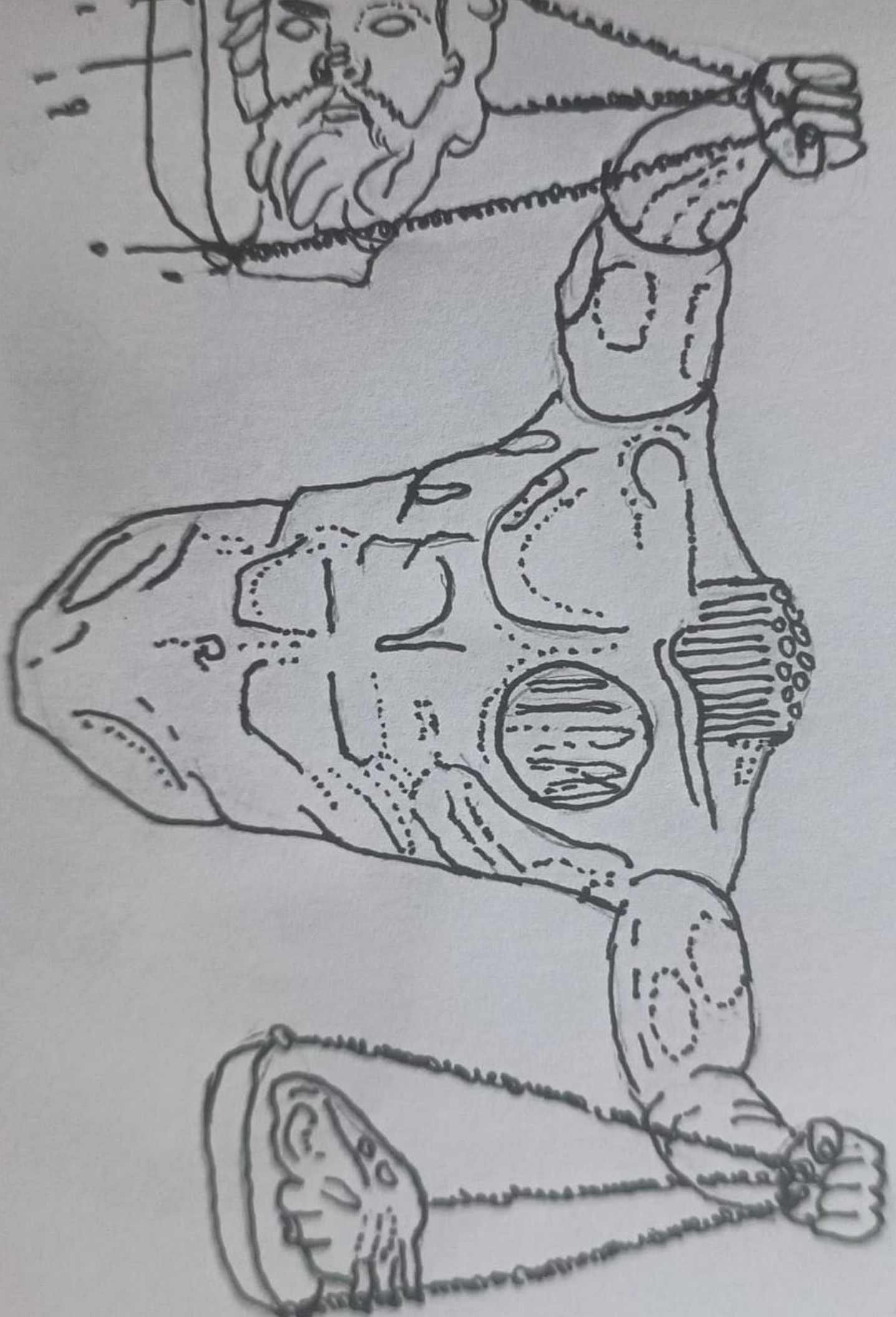
Hüseyin Yani'ye
Teşekkürlerimizle

instagram: huseyinyani_

Serap Yalçın

Şiirleme İşaretleri ? !

Mısralar yetişemiyor bu bilinmez duygularıma.
Harfleri yaka paça atmışım dışarı birden.
Kelimeler melul melul suratıma bakarken,
Üç noktanın gizemi bile tarif edemez suskunluğumu.

Virgülleri yakmışım bakışlarımla sessizce.
Kafiyeler titreyerek elimi tutarken usulca,
Mürekkebim akıyor sayfaya...
Ne yazdığını biliyor mu bilmem.

Her bir kıtası şiirim, çözmeye çalışıyor cümlesini.
Soru işaretini çoktan geçirmişim urgana,
Bilmezsiniz...
Kalemim çaresizce üşüyorken bana
Silgim vahşice siliyor ünlemleri şiirlerimi.

Seha Deniz

Fotoğrafına Bakarken

Sende bir şey var, çözemiyorum. Hiç olmadık bir zamanda karşıma çıkıyorsun. Kirpiklerinin gölgesinde adeta gönlümün doğası olmuş gözlerinden kendimi alamıyorum. Sonra dudakların kıvrılıyor yukarı doğru, gülümseyişine şahitlik ediyorum. Kendimi, ettiğim bu şahitlikle en güzel davanın içinde buluyorum. Birden sesini duyuyorum, sanki en tatlı piyanoların en tatlı melodileri ahenkle dans ediyor. Kendimi alamıyorum bu sestem, eşlik etmek istiyorum, sonra... Sonra bir anda kayboluyorsun. Derin bir karanlık çöküyor dünyama. Derin bir sessizlik yankılanıyor kulaklarımda. Ve son bakışımda fotoğrafına, anlıyorum. Kulaklarımda yankılanan bu ses sensizlikmiş aslında.

Ve dizeler dökülüyor ellerimden.

Fotoğrafına bakarken,
sensizliğin acısına ithafen.

Vedat Erdoğan

Yansıyan O

Bulutların da resmi var
Hayalinde ne varsa o yansıyor
Dağlara her bakışın bir engebe
Battığı yere doğduğu yere o yansıyor...

Suya düşen bazı hatıralar var
Unutamadığın yerden o yansıyor
Her dikilen ağacın kökünden
Toprağın özüne o yansıyor....

Yürüdüğün yollarda gölgen var
Adım attığına o yansıyor
Şavk-ı mah vurmuş yüzüne
Gölgenden gölgene sadece o yansıyor...

Talha Ubeyde
Şirin

Çocuklar Sustuğunda

Önceden sokaklarda oynayan bir sürü çocuklar olurdu, şimdilerdeyse hayvanlara bile yer verilmiyor o sokaklarda. Günümüz ne kötü bir hale geldi değil mi? Bazen bakmaya bile kıyamadığımız o çocuklar zarar görüyor, katlediliyor hatta dilim varmıyor ancak taciz bile ediliyorlar. Ve ne kötüdür ki bunun önüne geçilemiyor. İstismar edilen bir çocuk haberi aldığımızda bir iki gün sosyal medyada paylaşılıyor sonrasında hiç bir şey olmamış gibi unutuluyor. Ne güzel demiş söyleyen "ateş düştüğü yeri yakıyor". Tabi ateşi bazen o yere düşüren, yine o yerdeki insanlar olmuyor mu? Sıla bebeği kendi annesi istismar etmedi mi sonuçta! Ya Narin? Benim yedi aylık bir yeğenim var, göz yaşı akacak diye aklım çıkıyor! Sen, oyundan başka bir şey düşünmeyen bir canlıya nasıl zarar verirsin!

Bu benim ilk deneme yazım, ilk deneme yazımı en büyük hayali "anne olmak" olan ben çocuklara adamak istedim. Dünyanın en masum varlıkları olan ama bizim kirletip yaşama hakkını elinden aldığımız çocuklarımıza...

Duygu Cengiz

Işıklar içinde uyu Narin...

Bir Asırlık Armağan

Bazı armağanlar vardır bizlere en sevdiklerimiz tarafından özenle seçilip verilen, içimizde kelebekler uçuşturup yüreğimizde nur topu gibi umutlar doğuran. Uçsuz bucaksız maviliklerden gözümüzün alabildiğince boylu boyunca uzanan sarılardan doğan kahramanlar vardır, bizlere cömertlikleriyle armağanlar bahşeden. Sahi, bayramlar vardır; halka özgürlük, gelecek, vicdan ve fikir veren! Cumhuriyet vardır; damarda akan kan misali diri, gökteki parlak süs kadar yakıp kavuran içimizi.

Neredeyse bir asırdır bilmeden her gün gözlerimizi bir bayram sabahına açıyoruz. Aldığımız her nefeste özgür olmanın demlerini ciğerlerimize çekiyoruz. Tatlı bir ninni gibi Cumhuriyet şarkıları; esaretin izlerini silmek istercesine kulaklarımızda, yaralarımızı sarmak istercesine yüreklerimizin ta en derininde... Anadolu'dan filizlenen bir Cumhuriyet ateşi; yaktı kavurdu genci, yaşlıyı, kadını, erkeği... Samsun'a ayak basan Selanik'in güneşi, seslendi halkına coşkuyla taarruzu emretti!

Eli kolu bağlanmış, gün ışığından uzak kalmış, diline kilit vurmuş bir millet yine yeniden bir direnişe geçiyordu. Yarına umutsuz bakan bir genç olmak değil yarınlara umut katan bir birey olabilmekti Cumhuriyet. Sonbaharın kurumuş dallarındaki can, yarınların kanlarına özgürlüktü Cumhuriyet!.. Ağaç gövdesiz nasıl yaşardı. Onlarca yaprağına veda etmek değil miydi bu onun için? Hangi gövdeden filizlenen bir kuru yaprak yazabilirdi bu varoluş mücadelesini?.. Hangi kuş cıvıldardı bu umut dolu şarkıyı?..

**Ben Cumhuriyet'tim. Ben özgürlüktüm.
Ben demokrasiydim. Ben sendim; senin
bile bilmediğin, kaybolduğunu sandığın,
içindeki hür sen. Bulutların üstünde kızıl
süsle berabersin bugün. Birkaç on yıl
uzakta hala dimdik ayaktasın.**

Şimdi o günün üstüne çok kere gün doğdu. Pastadaki mum sayısı artık yüz oldu... Bir ince meltem daha da körükler bu duru ateşi, bunlar daha ne ki? Cumhuriyet daha nice yüzler görecek! Biz, binbir çeşit farklı yüz, hepimizin başı semaya dönük. Yüz yıllık ağaç bugün halen meyvesini vermekte, dalları bize kol kanat gerip her daim aydınlığı göstermekte. Şimdi merdivenleri üçer beşer çıkmanın hevesi var içimde. Şimdi Cumhuriyet şarkıları var kilit vurduğum dilimde. Şimdi bilimin aydınlığı var zihnimde. Şimdi gökkuşakları serpildi karanlık düşlerime. Şimdi, daha sonra, geçmişte, gelecekte... Özgürlüğü kucaklamak için göğe yükselen gövdenle hep var olacaksın. Çünkü ey güzel Cumhuriyet, sen bize verilmiş en büyük armağansın!..

Müberra Koçak

**29 EKİM CUMHURİYET
BAYRAMI'MIZ KUTLU OLSUN**

Yaşamın Hür Sesi: Cumhuriyet

"Egemenlik kayıtsız, şartsız milletindir." (Mustafa Kemal ATATÜRK)

Zorlu günlerin ardından doğan ilkbahar güneşidir cumhuriyet. Uzunca süren savaşımlardan sonra vatanın her bir karış toprağına can suyu ikmal eden bir mefhumun esamesidir. Geri planda bırakılan, yer yer istek ve ihtiyaçları umursanmayan Türk halkının "Ben de buradayım!" nağmesidir yekpare hep bir ağızdan söylenen. İnsanımıza söz hakkı tanıyan, birey olma mevcudiyeti sunan böylece onun hayata dört elle tutunup kendinde güven bulmasına vesile olan bir aidiyet duygusunun adıdır. Yüzyıllarca atıl bir eşyaymışcasına arka planda tutulan hak ve özgürlüklerin millete kayıtsız ve de şartsız sunulmasının nişanesidir. Bir fikirler bütünleşigidir cumhuriyet. Üzerinde günlerce düşünülmüş, istişareler edilmiş ve nihai karara varılmış bir oluşumdur. Mustafa Kemal'in ve arkadaşlarının gecesini gündüzüne katıp aydınlık yarınların ayak sesi olacak yönetim şekline dair çalışmalar yapmasının aynasıdır. Tek elde toplanan ülke idaresine halkın her kademesinin olanca varlığıyla dahil edilmesi gayesiyle atılımlar yapılmasının miladıdır.

“Efendiler, yarın Cumhuriyeti ilan ediyoruz” (Mustafa Kemal ATATÜRK)

O öyle güçlü bir kavramdır ki bir zincirin ana halkası gibidir adeta. 29 Ekim’de ilan edilşinin öncesinde yapılanlarla sağlam zemin hazırlanmıştır kendisine. İlanı sonrasında da devamiyet arz eden inkılaplar ve düzenlemelerle de cumhuriyetin iskelet yapısı ihya edilmiştir. Halkın yararına olacak yenilikler tertip edilmiş, egemenliğin halkın iradesi oluşu her daim üstün bir kaide bilinmiştir.

Cumhuriyetin peyda ettiği genç Türkiye’de göze çarpan en büyük hareket hiç şüphesiz kadına verilen değer ile önemlidir. Öncelik olarak eğitimi desteklenmiş, birçok alanda ilk olan isimler yankılanmıştır. Bununla beraber de vatan idaresinde söz sahibi olma hakkına erişmiştir cumhuriyetle Türk kadını. Bu hak ile yönetimin her kademesinde boy göstermiş ve de kadının gücünü cihana arz etmiştir. Öyle ki nice medeni ülkede kadın ikinci sınıf muamelesi görürken Mustafa Kemal’in öngörüsü ve cumhuriyetin getirileri, kadının her yönden erkekle eşit kulvarda oluşunu inkılaplarla perçinlemiştir.

"Türkiye Cumhuriyet anlamınca kadın, bütün Türk tarihinde olduğu gibi bugün de en muhterem mevkide, her şeyin üstünde yüksek ve şerefli bir mevcudiyettir." (Mustafa Kemal ATATÜRK)

Sözünde ulu önder her şeyi özetlemiştir aslında. Kadın varlığıyla cumhuriyeti kudretli ahvale getirmiştir. Ve yıllar boyunca halkın her bir bireyine cumhuriyet bilincinin sirayet etmesinde ulvi bir kıdeme mazhar olmuştur. Kadın cumhuriyet penceresinin nadide çiçeğidir sözün kısası. Hem cumhuriyet penceresi sağlam kalmalı hem de nadide çiçeği olan kadın solmadan kıymetşinaslığa ulaştırılmalıdır.

Mihriban Cesur

Bazıları

Parmaklar tepkisiz ,putları gösterirken
Bu hazin öldürücü gecede
Usanmışsa ellerimiz şafağa
Dışlanmışsak yaşamının kıyısına
Küfürsüz dolaşamam ben

Bazıları hiç delirmez
Bazıları hiç küfretmez
Zor bir hayattır,Allah affetsin!
Elimdeki şarap şişelerini sallayarak
Önüme çıkan barbarları süngüledim
Savaşım,kaypak avcılarla
Yeni bir Don Kişot meselesini hiç kaldırmazsınız
biliyorum..
Çünkü siz nükleer savaş reklamlarını alkışlıyorsunuz
Çünkü siz ağızınız açık izlersiniz yaşamın yok oluşunu

Daha az günahkar değilim ,belki
Ucuz bir pansiyonda Türkan Şoray fotoğrafıyla yaşayan bir
ihtiyarım
Dünyadaki yalnızlığım ,eskiliyor fotoğrafı
Bazıları hiç delirmez
Bazıları hep sevmek ister
Düşman başına,Allah affetsin!

Gündüzler, kalabalıkların intiharıdır
Oysa yalnızlar geceleri ölür
Hepimiz kısılmışız
Tek bir yazgının kapanına
Ölüm değildir beni korkutan
Bu hiçlik yığınını bıraktığımız mirastır,toprağa
Bazıları ölümden korkar
Bazıları yaşamaktan
Allah bu diyalektiği kimsenin başına vermesin!

Dans eden çiçeğe baktım
Hayret!
Yaşam nasıl kolayca kazanılıyor
Neden kahkalarımız boğulmuş,kolayca
İnsanlığın eli tetikte
Bir şiir daha yırtılmayı bekliyor
Bir kitap daha yakılmayı
Bazıları var içimde
Yüreğimde çıkmaya can atan
Allah Affetsin!

Arikan Akar

पद्मनाभ टिप्टी २०११

Oy Anam Oy

Rahmetli anamı gördüm düşümde
Dedi..yudum seni gözüm yaşında
Dedim..daha dursa idin başımda
Ahiret bilmece, çöz dedi..gitti.

Dedi..öf de denmez tama anaya
Dedim..pişmanlığı sundum onaya
Dedi..acele et koyma seneye
Ne kadar şükretsen, az dedi..gitti.

Dedi..olsun istiyorum felâhın
Dedim..bu kulların hepsi Allah'ın
Dedi..faydası yok en son eyvâhın
Bunları kalbine, yaz dedi..gitti.

Dedi..geleceksen yüksek makama
Dedim..dilekçemde çok vardır yama
Dedi..borçlarını duyûna koma
Farzları sıraya, diz dedi..gitti.

Dedi..sen hakkımı ödeyemezsin
Dedim..ana sen de bana kıymazsın
Dedi..sana söylüyorum, duymazsın
Daha fazla etme, naz dedi..gitti.

Murat Kahraman

İki Düşman: Aşk ve Çaresizlik

Kalbinizin atış hızına yetişemediği zamanlar vardır, işte o zaman bilim ve tıp dünyasının yüzyıllardır tartıştığı, Farsça karmaşık anlamına gelen aşkla karşı karşıyasınız demektir. Hiç korkmayın, içinde en mutlu hissettiğiniz kıyafetlerinizi giyin...

Aşkın kapısını çalmaya gidiyoruz, o kapı neşeli bir şarkıya anlam vermektedir içerde o var mı sorusunu yanıtlayamayanların bekleyişi acılı bir ağıta benzer bu ağıtın bestesini de çaresizlik yazmıştır .

Şahin Öztürk

Geceye Şiir Düşer

Sevdânın bedelini sızlayan yürek öder
Kalbini koyduğunda geceye şiir düşer...
Dilekler tutulunca yıldızlar kayıp gider
Peşpeşe kaydığında geceye şiir düşer...

Ben kendimi bulmuştum gözlerin elâsında
Baharda gezinirken bu aşkın hülyâsında
Rengarenk çiçekler var, dağında, yaylasında
Papatya saydığında geceye şiir düşer...

Sevdâyâ giden yolda sevdiğinle kol kola
Hep duâlar edersin ne olur nasip ola
Demetlerle toplayıp yârin geçtiği yola
Gülleri yaydığında geceye şiir düşer...

Kapılmayan var mıdır sevdânın tuzağına
Hasretle dolar gönül düşerse uzağına
Yârin sesi bestedir sevenin kulağına
Sesini duyduğunda geceye şiir düşer...

Türkmenoğlu diyor ki; aşkın yeri bambaşka
Aşkı buldum desen de doyulur mu hiç aşka,
Aç kalanın doyduğu gibi doyulsa keşke
Birazcık doyduğunda geceye şiir düşer...

Şükrü Atay

Küçük Avlu

Çocuk soyununca sabah
çubuklu pijamasının çizgileri kalıyor ince bedeninde,
tam not aldığı sınavlar geliyor aklına,
nasıl sevindiği
ve annesinin elinden tutup
heyecanla karnesini götürdüğü babasının,
kendisini merak etmesin diye
her gün sağlık için attığını söylediği yüz adım,
kalın demir çubukların arkasındaki o küçük avluda.

*Ahmet Rifat
İlhan*

Kısmet Kuş

Bembeyaz, narin tüyleriyle gökyüzünde süzülen bir güvercin, gözlerini alamıyordu insan ondan doğrusu! Kanatlarını açıp özgürce uçuyordu. Bu kuşun bir adı olsun istedim içimden fakat bir türlü karar veremedim. Günlerden bir gün mahallede çocuklar top oynuyorlardı, içlerinde bizim mahallenin çocuğu Ali'de vardı. Ali bir kaldırım taşına oturmuş, arkadaşlarını seyrediyordu. Sonra bir arkadaşı Ali'nin yanına gelip, neden bizimle oyun oynamıyorsun, dedi. Ali ayaklarına doğru bakarak ayakkabılarım eskidi, topa vuramam ki, vursam hepten eskirler dedi. Ali mahallemizde annesiyle yaşayan yetim bir çocuktur. Ona yardım etmeyi çok istedim fakat benim de Ali'ye ayakkabı alabilecek kadar param yoktu. Ben de bir tamirci çırağıydım, yevmiyemi de henüz almamıştım. Düşünceli gözlerle Ali'ye bakarken o güzeller güzeli beyaz güvercin küçük Ali'nin başının üzerinden uçarken beyaz tüyünü Ali'nin saçlarına düşürdü. Ali, eline beyaz tüyü alıp, merakla inceledi. O sırada Ali'nin annesi yanına geldi, Ali oğlum ben tekstilde bir iş buldum, sana istediğin ayakkabıyı alabiliriz artık diyerek oğluna sarıldı. Birkaç gün sonra Ali yeni ayakkabılarıyla, arkadaşlarının oyununa katılmış, top oynuyordu. Onu öyle görünce çok sevindim.

Yürürken çarşı esnaflarından Ahmet amca ile karşılaştık, Ahmet amca günlerdir hiç siftah yapmadığını böyle giderse dükkanını kapatacağını söyleyip, dert yanıyordu. Ertesi sabah işe giderken Ahmet amca da dükkanını açıyordu, selam verdim. Ahmet amcanın dükkanın kapısının önünde beyaz bir kuş tüyü gördüm. Hemen gökyüzüne baktım. Yine o güzeller güzeli beyaz güvercin, özgürce gökyüzünde süzülüyordu. İş çıkışı Ahmet amcanın dükkanının önünden geçerken dükkanın kalabalık olduğunu gördüm, içerisi tıklım tıklımdı! Ahmet amca, kolay gelsin dedim. Bana sağolasın, bugün çok şükür rızıklandık, vaktim olsa sana çay ısmarlarım fakat kalabalığı görüyorsun dedi. Olur mu Ahmet amca dedim, sen müşterilerle ilgilen. Dükkandan çıkarken beyaz kuş tüyü geldi aklıma! Küçük Ali'nin saçlarına düşmüştü, Ali mutlu haber almıştı! Sonra Ahmet amcanın dükkanın önünde o kuş tüyünü görmüştüm, Ahmet amcanın dükkanı bereketlendi! Sahi bu beyaz kuş tüyü sihirli miydi yoksa bana mı öyle geldi! Tamircide çalışırken, ustam elinde zarf ile geldi, açıp okudum. Üniversite sınavını kazanmıştım, çok mutluydum. Tamirci çıraklığından kazandığım paralarla okumaya gittim. Okul bitti, yıllar sonra avukat olarak döndüm memleketime.

Kendime ait avukatlık bürosu arıyordum. Şehirde gezinirken omzuma beyaz bir kuş tüyü düştü, elime aldım, narin ve bembeyazdı. Gökyüzüne baktım, beyaz güvercindi yine yıllar sonra görmüştüm onu.

Hava güzelken aniden yağmur yağmaya başladı. Yağmurda ıslanan bir genç kız gördüm. Çok şiddetli yağmur yağıyordu, benim elimde şemsiyem vardı, dayanamadım genç kızın yanına gidip şemsiyemi kendisine doğru tuttum. Siz de ıslanmayınız, ben de dedim. Teşekkür etti. Yağmur uzun uzun yağdı, biz öylece aynı şemsiyenin altında kalakaldık. Kim derdi ki o genç kız benim eşim olacak diye bir gün! Kader mi yoksa beyaz güvercin o gün omzuma tüyünü düşürmüştü ya belki de onun sihiriydi!

O günden sonra herkese şans getiren beyaz güvercinin adına, "Kısmet Kuş" ismini vermiştim kendimce. O bir kısmet kuştı! Herkese ya da iyi kalplilere şans, mutluluk, uğur, kısmet dağıtıyordu kim bilir! Sizler de bir gün kuş tüyüne rastlarsanız eğer bilin ki Kısmet Kuştan sizlere de mesaj vardır! Koruyucu meleğiniz sizi koruyor, sizi dinliyor ve dualarınıza kulak veriyordur belki de...

Nilgün Kurnaz

Özgürlük İçin Bir Deri Bir Kemik

“aç karnına düşledik özgürlüğü şiiri” hep
sigara vardı elimizde devlet nezdinde tutuşturduğumuz
genzimizde can alıcı buğusu kimyasalların
ürperirdi geceler ıslak bir sönüşle avaz avaz
içimde koşan tanrı pencereden yansırıdı soyut gürültüsüyle
dargın ölü geceler rakımsı hüznler katardı
azalırđık süreya'nın “y”sinden düşerek sürgünlere
bir deri bir kemik

kemiriyordu yaşam her bir yanımızı günbegün
sağır duvarlara kazırdık sığına sığına sızımızı
eğilmekteydi zamanın direngen kolları
ölüm yalayıp geçerdi ensemizin sararan susuzluğunu:
yine bir deri bir kemik...

metruk satırlardan geçtik
imgeler düş(üş)teydi
çentik çentik azalırđık
çentik çentik
özgürlüğün rivayetiyle
bir deri bir kemik...

Rıza Karakuş

Nefret ve İnsanlığın Temeli Üzerine

İnsanın nefret etmeye yatkın olduğunu, mizacında kötülüğün baskın etken olduğunu iddia eden grupları ve insanları hayatımızın her köşesinde görüyoruz artık. Oldukça sert ve saplantılı diyebileceğimiz bir tavırla savunuyor bazıları bu düşüncelerini, bazıları ise karizmatik olduğunu düşündükleri ağırbaşlı bir tavır takınmayı tercih ediyor. Mağdur rolünü oynayanlar da yok değil. Böyle insanları ilk gördüğümüzde yaşadığımız kafa karışıklığını hala anımsamaktayız. Bu kadar öfke, keder ve acı sahibi insanın; insanoğlunu kötü, nefret dolu tasvir etmesindeki paralellik gözden kaçacak gibi değil. Düşüncelerini savunmak için kendilerini örnek gösterecekler, “Bak, insanın hamurundaki nefret ve acizliğe benden iyi örnek mi olur?” deseler, belki de kendilerine hak vereceğiz (!). Bu arkadaşları, en azından yazının sonuna kadar, durulmaya ve realizme davet ediyoruz. Zihninizde sabit fikir dediğimiz cinsten prangalar varsa ve çıkartmayı reddediyorsanız, hiç kendinizi yorup da yazdıklarımızı okuyup üzerinde kafa yormayınız. Zira böyle bireylerle tartışmak, bize kalırsa zaman kaybından başka bir şey değildir. Güçlü fikirleri savunan güçlü tartışmacıların bile fikri değişebilirken; bahsi geçen durumdan muzdarip kişilerin zihinleri, bağlı oldukları dogmalarla birlikte bilinç okyanusunda batmaya ve paslanmaya mahkumdur.

İnsanın temelinde ne olduğunu anlamak için şüphesiz ilk bakılacak yer bebekliktir. Kafalarımızın kitaplarla, okulla, televizyonla, sosyal medyayla şişirilmemiş olduğu bu kıymetli zamanda kişi henüz toplum fabrikasında işlenmemiştir, ham halindedir. İsteklerimiz basittir, inat üzerine temellenmiş mücadelelerimize henüz aklın karmaşası dahil olmamıştır. Bu haliyle bir bebeği incelemeye başlayacağımız an, doğduğu an olacaktır. Ağlamamızla birlikte küçük ciğerlerimiz havayla dolar. Önce boyumuz ve kilomuz not edilir, sonrasında ise aşılarımız yapılır ve yarım saatten kısa bir süre içerisinde annemizin kucağında oluruz. Doğallıktan uzak ilk prosedürlerden ziyade kişinin dünyadaki ilk büyük duygusal deneyimini annesinin kucağında emzirilirken edindiğini apaçıktır. Bu durumda, içinde bulunduğum toplum adına konuşacak olursam, çoğumuzun dünyada edindiği ilk tecrübeler sevgi temellidir. Bir çocuk dünyaya nefret ederek gelmez, tam tersine sevmeye yatkındır. Güzelliğe ve güzel olana özel bir yakınlığı vardır çocukluğun; çirkin olana da genelde merak, bazen de korku besler. Nefret ilk etapta kesinlikle söz konusu değildir. Ailemiz tarafından bir haksızlığa uğratıldığımızda bile belirli bir yaşa kadar üzüntü ve aklın muhakemesinden uzak, ânın içinde kaybolan bir öfke hissederiz. Sonrasında şefkati gene onlarda ararız, aradığımızı onlarda bulamazsak bu sefer de peluş ayılarla, hayali arkadaşlarla, karıncalarla dertleşiriz.

Peki nerde başlar o zaman bu nefret dediğimiz şey?
Bu soruyu cevaplamak için öncelikle kişilerin nefret olarak nitelendirdiği duyguyu hissettiği durumları incelemek gerekir. Örnek olarak içinde bulunduğumuz jenerasyonun daha rahat kavrayabileceği ve gene içinde bulunduğumuz jenerasyonun muzdarip olduğu bir durumu seçmek, okuyucunun da benim de işimi kolaylaştıracaktır. Eskiden duygusal bir ilişki yaşamış olan iki insanın sonrasında birbirlerinin arkasından konuştuğu, kavga ettiği hatta işin sonunun cinayete kadar gittiği durumlara sanırım hepimiz çevremizde veya ekranlarda şahit olmuşuzdur. Birbirlerine en başında sevgi beslemiş iki insanın hislerinin bir noktada 180 derece dönüp nefrete dönüşmesi, bize oldukça ironik gelmektedir. Aynı zamanda iki eski aşığımızın birbirlerini hiç sevmediği veya sevse bile, aşk kadar büyük duygular beslemediği bir gerçeklikte belki de hiçbir zaman birbirlerine karşı nefret kadar negatif bir duygu hissetmeyecek olmaları da oldukça dikkat çekicidir. Bu durumda sevgi, nefretin doğması için önceden bir ortam hazırlanmasına önyak olmuştur. Nefret ve sevgi arasındaki bu ilişki, bize konumuzla ilgili önemli bir ipucu vermektedir. Yukarıda verdiğimiz örnekle birlikte, aklımızda bir soru işareti daha oluşmaktadır. Birbirine zamanında değer vermiş (en azından bu yönde bir iddiada bulunmuş) iki insanın pozitif duygularının, düz bir mantıkla baktığımızda ilk etapta negatif duygulara dönüşmesi bize oldukça sıra dışı gelmektedir. Neden bunun yerine insan o kişiye karşı doğrudan bir “hissizleşme” durumuna girmez? Bunun çoğu insan için çok daha sağlıklı ve işlevli olacağını zannediyoruz. Kim saatlerce ağlamanın, geçmişe saplanmayıp hayatına devam etmekten daha verimli olduğunu iddia edebilir ki? Şimdilik bu soruyu rafa kaldıralım, gelecekteki yazılarımızda okuyucuyla beraber bu konuyu tartışacağımızı ümit ediyoruz.

(kısaltılmıştır)

Alp Hakan Dal

4.15

Saate baktığımda dördü çeyrek geçiyordu. Hoş, ertesi gün herhangi bir zaman baksam yine de dördü çeyrek geçecekti ya... Babamın hayatta olmasına rağmen bana bıraktığı bu saat kahverengi, deri kordona sahip , en az kırk beş yıllık ve her baktığımda beni o yıllara götüren bir fontla yazılmış sayıları olan bu saat odamdaki çekmecemde duruyordu. Takmadım değil, baba yadigarı olan emanet kullanılmaz mı? Ama gençlik midir, değişim midir bilemem, bırakmıştım takmayı. Lakin yine de gözümde de sakınırdım.

Ne zaman baksam dördü çeyrek geçen bu saat takmayı bıraktığım yıllarda durmuştu. Hiç elim gidip de yaptırmamıştım, zaten takmıyorum diye. Ayrıca fıtratı gereği erteleme hastalığına sahip biriydim. Babam saati ilk verdiğiinden yıllar geçti. O zamanlar daha bıyığı çıkmayan liseli çocukken şimdiyse evli, çocuk sahibi, işi gücü olan ve yapay sebeplerle aile 'vakit ayıramayan' hayırsız evlattım.

O gün, yani saatime baktığım gün, kışın tam olgunlaştığı zamanlardı. Ankara'da Kuğulu Park donmuş, kuğular bizi yalnız bırakmıştı. Kah soğuk kah sıcak geçen sonbahar sonucu çıplak kalan ağaçların üstüne gelinlik ha örtüldü ha örtülecek derken iki ay geçmiş, ama bir tane bile kar tanesi inmemişti yeryüzüne. İşte o gün, birden baba ocağı özlemi düştü gönlüme. Gecekondu mahallesini andıran mahalledeki çocukluğum top koşturuyordu gözümün önünde. Babamdan gizli sigara içtiğim sokak köşeleri daha تنها geliyordu gözüme. Annemin akşam ezanı okununca beni çağırdığı o gerçek 'anne' sesi kulaklarımda uğulduyordu.

Bu anılar aklıma gelince bu hafta sonu anne ve babamı görmem gerektiği hissiyle doldum. Hemen salona, eşimin yanına, gidip bu fikri sundum. O da bu fikrimi desteklese de katılamayacağını söyledi. İlk önce buna üzülsem de sonrasında aslında sevinmiştim. Uzun zaman sonra annem ve babamın karşısına tek başıma, evli, çocuk sahibi, büyümüş olarak değil de onların yaramaz çocukları olarak çıkabilirdim. Yine onlara karşı şımarabilir, annemle uğraşıp sonrasında gerdanından öperek gönlünü alıp çocukluğuma dönebilirdim. Ben bu fikre bu kadar yükselmişken aksilikler üst üste geldi. Cuma günü eşim beni arayıp oğlumuzun okulda koştururken kolunu kırdığını haber verdi. Tabii, acildi, MR falan derken o gece hastanede geçti. Cumartesi günü ise eşim ne kadar gitmem için ısrar etse de onları bırakıp gidemedim. Ama en sonunda ısrarlarına karşı pes edip gece yola çıkmaya karar verdim.

Anne ve babama geleceğimi haber vermedim. Hem gidişimle hem de saati tamir ettirerek götürüp sürpriz yapacaktım. Gece saat on bir sularında çıkmıştım yola. Kış zamanı uzun yol, hem de gece, tercih etmezdim ama bu sefer yolum kutsaldı.

Issız ve karanlık bozkırda ilerlerken çocukluk anılarımı hatırlamanın yanı sıra, sürprizime nasıl tepki vereceklerini düşünüyordum. Annemin hep bir sıcaklıkla bakan Akdeniz gözleri hemen dolardı. Ufacık boyuna rağmen bana sarıldığında o çok büyür, ben ise karşısında hem maddi hem manevi küçülürdüm. Sabah beni görünce nasırlı ve sıcacık ellerinin arasına yüzümü alıp “Yavrum!” der yine dayanamaz sarılırdı muhtemelen. Babam ise yüzüne yerleştirdiği geniş gülümsemesiyle “Vay!” demekle yetinirdi. Babam sarılmayı pek seven biri değildi. Ne zaman sarılsak hemen isterdi beni. Ya sıkılganlıktandı bu ya da babasından görmemiş olmasındandı.

Ama aldırmıyordum, o her şeye rağmen, ufacık boylu olsa da dağ gibi babamdı.

Annem ise sevgisini her zaman, istediği yerde, istediği şekilde gösterir ve bunda bir beis duymazdı. Annemle ilk gençliğimde iletişimim zayıftı ve o sevgisini her an, her şekilde göstermesinden utanır sıkılırdım. Sonrasında yaşım ilerledikçe ona olan bağlılığım arttı. Bir yerden sonra sadece aklıma bir fikir olarak gelmesi bile zihnimdeki tüm karmaşıklığı çözermiş gibi hissettirmeye başladı. Annem her şeyden önce kişiliğimi oturtan fikir ve duruşu bana istemeden de olsa aşılamıştı. Bir emekçi olarak kimseye boyun eğmez, çiğnenen bir hak varsa, kendi hakkı olmasa bile çıkar savunurdu. Ben o yaşta bunu görüp nasıl zulmü hak, diktayı meşru görenlerin, insan canını, hakkın yok sayan omurgasızlardan yana olabilirdim ki?

Bu düşüncelerin arasında kaybolurken gece saat dörde yaklaşmış ve uykum gelmeye başlamıştı. Pozanti'ya girerken bir benzinliğe çekip bir iki saat kestirmeye karar verdim. Sonrasında yola devam edip, baba ocağı Hataya, yine kahvaltı vakti girecektim eve. Planda aksama yok, saatimin aksine tıkır tıkırdı.

Arabada zar zor saldıığım uykumu zangır zangır çalan telefon sesi bölmüştü. Arayan eşimdi. Gecenin bu saatinde aradığına göre kesin kötü bir şey oldu diye oğlumu ve onu düşünürken o aklıma asla gelemeyecek bir haber vermişti bana. Benzinlikte 1. saatim. Saat. 04.19. Dışarda Azrail ile sözleşmiş gibi lapa lapa kar. Koca kış yağmayan kar, şimdi, bu gece düşüyordu.

O gece, o anda, o arabanın içinde benim içimde yangın başlamış ama hava aksine dondu.

Tüm iki haftanın arabada geçeceğini bilmeden ilk gecemdi bu ıssız ve soğukluk ortasında...

O gece, Şubat'ın 6'sındaki, o gece hem benim hem ülkenin hayalleri yıkılmıştı. İçimdeki yangını bir yere kusmak istiyordum ama sadece gözlerimden yaş halinde çıkıyordu. Oysa şimdi Ankara'ya dönüp bürokratik katillerin katili olasım vardı. Elimden bir şey gelmiyor ve karanlığın ortasında direksiyondaki araba amblemiyle bakışıyordum. Kendimi, geçmişimi, çocukluğumu, geleceğimi kaybetmişim. Ve hepsi iki dakika içinde olmuştu. İki dakika önce belki de dünyanın en mesut adamı olarak uyuyordum. Şimdiyse karanlık bir yerde aklım susmuş, ellerim bağlanmış bir girdaba düşüyordum.

Sağ koltuktaki çantamdan çıkardığım saat kutusunu çıkarıp özenle açtım. Kahverengi, deriden kordonu olan baba yadigarı saati sol elime alıp uzun uzun baktım. Ağlayarak baktım. Bağırarak baktım. Gülerek, düşünerek, susarak... baktım, baktım.

Saat halen duruyor ve yine ve bundan sonra keşke hep burada dursa dediğim o vakitte duruyordu.

Saat 4'ü 15 geçiyordu.

*Mahmut Can
Bebek*

Soğuk Bar Taburesi Üstünde Kayıkçı

Soğuk Bar Taburesi Üstünde Kayıkçı
Birbirinden bağımsız çalan şarkılar,
Alkolün birbiri ardına insan hafızası üzerindeki
sinsi oyunları

Kayıkçının küreğinden herkese bir viski daha.
Biz fanilerin küçük ve tatlı teslim oluşları.
Güzellikten bahsederken, hep dili geçmiş
zamanı tercih ederim.

Ah sen, Ah bu biz ki
Geçmiş ve gelecek arasında sıkışmışız;
Melezlikten yakınan beyaz zenciler gibi.
Başına Elma düşen Newton kadar şanslıyım.
Adem'in yediği Elma kadar savunmasız.
Nev'i şahsına münhasır bir aşk ile bağlıyım,
Sana duyduğum bu felsefenin adı ;
Postmodernist bir yaklaşım.

Tophane'de sarhoş dayı gibi kanıma karıştın bir kere
Ayyaş olmasam bari!
Gücümün yettiğince ruhumun tüm kıtalarında
dolaştım.
Şahsi olarak Maslow'un ihtiyaçlar
Hiyerarşisinden biri benim için sensin.
Tüm fizik kurallarının sonunda bulduğum artı da sen.
Şimdi seninle sözlü gelenek türlerinden biriyiz.
Sen bir Efsanesin,
Ben ise bir bilmeceyim.

Elif Gürbüz

Bir Alev

Yorgun bir ruhun can çekiştiği gibi
Can çekişiyor yüreğim
Yavaş yavaş tutuşan bir orman gibi
Yanıyor tüm bedenim
Küle dönen bir kalp miydi?
Yoksa Yaşama ümidim olan hayallerim mi?
Ne farkeder ki artık
Sadece bir alev
Hepsini yaktı bitirdi

Şenol Köşürgeli

Nerede O Eski Bayramlar

Eski bayramları hatırlıyor musunuz? Bu soru artık o kadar klişeleşti ki, her bayramda aynı şekilde duymaktan insanlar sıkıldı. Nerede o eski bayramlar? Yok olmadılar; hâlâ varlar, ancak eski duygu ve umutlarla kutlanmıyorlar. Peki, neden bu bayramları eski duygularla kutlayamıyoruz? Unuttuk mu kutlamayı? Mental çöküşler mi? Yalnızlığa alışan nesiller mi, yoksa başka sebepler mi var? Aslında sorunun cevabı bu saydıklarımın hepsi ve binlercesidir.

Ülkemizin ve dünyanın, gelişen teknolojinin kölesi olması, toplumların bu teknolojileri arkadaş bilmesi, eski duygularla kutlamamıza engel oluyor. Ülkeler, teknolojinin asıl hedefleri dışında yeni hedefler yaratarak hem kendilerini hem de toplumlarını yalnızlaştırdılar. İşte insanların eskiye duyduğu özlem bu yalnızlıktan kaynaklanıyor.

Bu durum, sadece bayramlarla sınırlı değil; hayatlarımızı da artık eski duygularla yaşayamıyoruz. “Günü kurtarmak” deyimi, bu yıllar için tam anlamıyla geçerli. Sadece günü kurtarmak için yaşıyoruz. Oysa ki, eskiden “anı yakalamak” derdik; anda kalmak, o anı dolu dolu yaşamak önemliydi. Anı yakaladığımız için eskiyi özlüyoruz; çünkü andayken yaşadığımızı hissediyorduk. İşte bu yüzden şimdi soruyoruz: Nerede o eski bayramlar?

Eski bayramlar geldiğinde, ne eskiyi ne de yeniye umursamamız gerekiyor. Çünkü bu anlar, unutmamamız gereken en değerli zamanlar. Atalarımızın verdiği mücadelelerin boşa gitmemesi için bu anları yaşatmalıyız. Hatırlarsanız, Ekim geldiğinde okullarda büyük bir hareketlilik başlardı. Öğretmenler, öğrenciler ve veliler, ekimin başından itibaren gösterilere ve şiirlere hazırlanırdı. Her okul, en güzel gösteriyi yapmak için yarıştırdı.

Ekim ayındaki bu koşturma, heyecan ve yarış, yüz bir yıl önce bizlere bu emaneti bırakan atalarımızı anmak ve hâlâ özgürce “bu vatan bizim” diyebilmek için kutlamamız gereken bir bayramı simgeliyor. Bu bayram, bizlere Mustafa Kemal Atatürk’ün ve nice sayısız insanın bıraktığı en kıymetli emanettir. Mustafa Kemal Atatürk’ün Cumhuriyet için dediğı gibi, “En büyük eserim.” Bu eseri anmak ve yaşatmak için; eski bayramları aramak yerine bu zamanları en büyük coşku, minnet ve sevgiyle kutlamalıyız. En önemlisi, bu duygularla yaşatmalıyız. O yüzden bu bayram bir değışiklik yapalım ve “Nerede o Eski Bayramlar” yerine “29 EKİM CUMHURİYET BAYRAMI KUTLU OLSUN!” diyelim.

*Bengü Naz
Türkmen*

Başarı

Başarı. Başarı nedir? Bir şeyi derinden arzulayıp elde etme tanımıyla mı sınırlıdır, yoksa daha derin bir anlam mı taşır?

Başarı, insanın çabalarının ve kararlılığının bir ürünüdür. Her başarı, emek ve azimle harmanlanmış bir hikâyeyi anlatır. Başarının tadı, zorluklarla dolu yolda yılmadan ilerleyenlerin en büyük mükafatıdır. Başarı, hedeflere ulaşmak için atılan her adımda gizlidir. Önemli olan, bu yolda kararlılıkla yürümek ve asla pes etmemektir. Unutma, başarı sabır, özveri ve inanç gerektirir. Yılmadan, azimle ve inançla ilerlediğinde, başarı senin olacaktır.

Peki, çok başarılı insan ile az başarılı insan arasındaki fark nedir? Başarılı bireyler daha mı akıllı, daha mı zeki, yoksa yetenekleri mi farklı? İlginç bir gerçek: Aslında, büyük bir fark yok! Peki, bu fark nereden kaynaklanıyor? Birisi içsel ve dışsal engelleriyle başa çıkarken, diğeri bu engellere yenik düşer. Bu engeller, öz güvenimizi sarsan ve ilerlememize engel olan içsel düşmanlarımızdır. Yani asıl engelleri biz kendimiz yaratırız. Beynimiz, bizim yönlendirmemizle çalışır. Ne kadar olumlu düşüncelerle yönlendirirsek, hayatımız o kadar konforlu ve huzurlu olur.

Bunu, Oprah Winfrey örneğiyle somutlaştıralım. Zorlu bir çocukluk dönemi geçiren Winfrey, birçok engelle karşılaştı, ancak bunları aşmayı başardı. Kendine inandı, hayallerinin peşinden koştu ve bugün dünyanın en etkili kadınlarından biri haline geldi. Oprah, "Başarı, bir yolculuktur, varış noktası değil," diyerek bu sürecin önemini vurgulamaktadır.

Peki, olumsuz düşüncelerle yönlendirirsek neler olur? Zihnimizi olumsuz düşüncelerle doldurduğumuzda, genel olarak negatif duyguların ve düşüncelerin baskın hale gelmesine neden oluruz. Negatif düşünceler, stres, kaygı ve mutsuzluk gibi duyguları tetikler. Bu durum, genel zihinsel sağlığı olumsuz etkileyebilir ve motivasyonu azaltabilir. Olumsuz düşüncelerle başa çıkmak büyük önem taşır; pozitif düşünce

alışkanlıkları geliştirmek ve stresle başa çıkma stratejileri bulmak, daha sağlıklı bir yaşam sürdürmemizi sağlar ve başarıyı kolaylaştırır.

Sonuç olarak, başarmanın ilk adımı inançtır. Ardından gelen, bunun için gereken özveri ve çabadır. İlk adım atılmadığı sürece, temeli zayıf bir yapı gibi, hemen yıkılmaya mahkûmdur

"Başarının bedelini bir dönem için ödemeyenler, başaramamanın bedelini bir ömür boyu öderler."

Nesrin Kurt

Armağan

Boğazda süzülürken sevdanın umut yüklü gemisi
Arar bir çift göz sarı saçlı sevgiliyi
Şakakta belirirse hasretin çelik zırhlı mermisi
Arala esen kokusuna ruhundaki pencereyi
Kaybetme endişesi sardıysa korku dağlarını
Isırıyor sa tenini özlemek düşüncesi
Kaygılanma
Mabet ağacı gibi karşında tabiatın en güzel hediyesi

Caner Karakış

*Bir sonraki
sayıda
görüŖüncüye
dek umutla
kalın...*